

Phần 10

Buổi chiều, Hoàng Hoa đang đi trên đường thì gặp Lan Trinh. Cô ta cho xe dừng lại trước mặt Hoàng Hoa.

Hoàng Hoa giật mình nhảy vào lề đường:

- Xin lỗi. Chị làm gì vậy?

Lan Trinh hất mặt hỏi giọng hách dịch:

- Cô là cô giáo Hoàng Hoa, đúng không?

Hoàng Hoa nghĩ cô ta là phụ huynh nên gật đầu chào một cách lịch sự:

- Vâng! Tôi là Hoàng Hoa. Chị gặp tôi có chuyện gì không?

Lan Trinh nhìn chăm chăm vào mặt Hoàng Hoa:

- Trông cũng xinh xắn đó chứ?

Hoàng Hoa nhú mày khó hiểu:

- Chị nói vậy là sao?

Lan Trinh trở giọng:

- Sao với trắng gì? Cô mau mau tránh xa Thái Vĩnh ra!

Hoàng Hoa nhìn cô ta một cách sững sờ:

- Có lẽ chị đã nhầm rồi cũng nên. Tôi chỉ là giáo viên ở trường đó thôi, không có một ý gì với anh ấy cả.

Lan Trinh cười nhạt:

- Cô tưởng tôi là một đứa con nít sao?

- Chị muốn nói gì tôi không hiểu. Giữa tôi và Thái Vĩnh không có mối quan hệ nào ngoài tình đồng nghiệp cả.

- Hừ! Hèn gì mà anh ta nằng nặc đòi xây trường này trường nọ. Thì ra cô là một cô giáo.

Hoàng Hoa lắc đầu:

- Có thể chị đã nhầm lẫn rồi đấy.

Lan Trinh đưa ra hàng loạt tấm ảnh mà Thái Vĩnh đã chụp:

- Cô nghĩ sao về mấy tấm ảnh này?

Hoàng Hoa ngạc nhiên:

- Ôi! Làm sao chị lại có mấy tấm ảnh này?

Lan Trinh cười:

- Làm sao tôi có mấy tấm ảnh này à? Cô hãy thử nghĩ xem mối quan hệ giữa tôi và Vĩnh ra sao?

Hoàng Hoa lắc đầu:

- Quan hệ giữa hai người tôi đâu cần biết làm gì. Mà chị nên cho tôi biết từ đâu chị có mấy tấm ảnh này thôi.

- Hừ! Cô không biết hay là giả nai không biết?

- Tôi không biết thật mà.

Lan Trinh hơi nghiêng người nhìn cô:

- Vậy cô có còn nhớ đến cái tên Tí Nhỏ của tuổi thơ không?

Hoàng Hoa bần thần, cô sững sờ nhìn người đối diện:

- Sao chị biết Tí Nhỏ? Hiện giờ anh ấy đang ở đâu?

À! Thì ra cô ta không nhận ra Thái Vĩnh chính là Tí Nhỏ. Cô mím môi:

- Cô thật sự không biết Tí Nhỏ giờ ở đâu à?

- Tôi đã chờ đợi anh ấy suốt gần hai mươi năm rồi. Anh ấy có lẽ sẽ không về nữa.

Lan Trinh dò hỏi:

- Vậy còn Thái Vĩnh, cô đối với anh ấy như thế nào?

- Chỉ là đồng nghiệp mà thôi.

Lan Trinh cảm thấy khó hiểu. Tại sao gần nhau như vậy mà Tí Nhỏ không tỏ lộ cho cô ta biết chứ?

- Tí Nhỏ bây giờ khổ lắm, nợ nần chồng chất, bên cạnh còn một mẹ già luôn đau yếu.

Hoàng Hoa thốt lên:

- Dì Oanh thế nào rồi? Chị có thể giúp tôi gặ dì ấy không vậy?

Lan Trinh nhìn thái độ khẩn trương của Hoàng Hoa cũng đủ biết tình cảm của cô thế nào rồi.

- Được cô lên xe đi. Tôi sẽ đưa cô đi.

Hoàng Hoa ngập ngừng:

- Nhưng mà...

- Cô sợ tôi à?

- Ồ, không! Tôi chỉ sợ dì ấy không nhận ra tôi mà thôi.

- Có tôi đây mà.

Hoàng Hoa thắc mắc:

- Chị là gì của dì ấy?

Lan Trinh đáp tỉnh:

- Là con dâu tương lai của dì ấy.

Lan Trinh giục:

- Lên xe nhanh đi. Mọi chuyện sẽ bàn sau.

Hoàng Hoa vì sốt ruột muốn gặp bà Oanh ngay nên không ngần ngại lên xe
Lan Trinh:

- Đi chị.

Một lát sau, Lan Trinh dẫn cô vào một khách sạn:

- Cô vào đây.

Hoàng Hoa đi theo cô. Lan Trinh gõ cửa phòng. Có tiếng chân người, bà Oanh xuất hiện trước mặt cô. Một người đàn bà xanh xao, đôi mắt sáng ngời nhìn cô.

- Bạn con sao Lan Trinh?

Lan Trinh lắc đầu:

- Không, đây là Hoàng Hoa, cô gái mà bác và anh Vĩnh thường nhắc đó.

Bà Oanh thốt lên:

- Hoàng Hoa đây sao?

Rồi bà nắm lấy tay của Hoàng Hoa:

- Con thật đây sao, Hoàng Hoa?

Hoàng Hoa nghẹn lời:

- Dì Oanh!

Bà Oanh ngạc nhiên:

- Con vẫn còn nhớ đến ta ư?

- Vâng, con vẫn chờ mong dì và anh Tí Nhỏ trở lại.

Bà Oanh thấy Lan Trinh nhìn bà trân trân nên vội nói:

- Con chờ làm gì? Tí Nhỏ nó sắp cưới vợ rồi.

Hoàng Hoa giật mình:

- Thật sao dì Oanh?

Bà cười:

- Thật chứ sao. Thôi, con hãy quên Tí Nhỏ đi.

- Dì Oanh...

Bà Oanh lắc đầu:

- Hai đứa con không duyên không nợ thì chờ đợi làm gì chứ?

Hoàng Hoa nghe như đất dưới chân mình sụp đổ. Tại sao cô lại gặp bà trong hoàn cảnh như thế này chứ?

Lan Trinh xen vào:

- Đây là sự thật. Tôi không nói dối cô chứ?

Hoàng Hoa như muốn khụy xuống. Thà cô không biết sự thật còn hơn. Tại sao như vậy? Bấy lâu nay anh cố tình không nhận em. Anh thật là ác. Thà anh nhận đi, để bây giờ em không bẽ bàng thế này.

Thấy cô im lặng, bà Oanh lo lắng:

- Con nói gì đi Hoàng Hoa. Đừng im lặng như vậy?

Hoàng Hoa ngẩng đầu lên nhìn bà. Nước mắt chảy đầm đề:

- Con nói gì được nữa. Di ơi! Con đâu thể nói lên được điều gì?

Bà Oanh nén tiếng thở dài. Bà không nỡ nói gì thêm để cô đau khổ:

- Con nên bình tĩnh lại đi, Hoàng Hoa. Thái Vĩnh nó có nỗi khổ riêng của nó.

Hoàng Hoa thốt lên:

- Vâng, con biết. Sự giàu sang có thể làm cho con người ta quên mọi thứ mà đi. Anh Vĩnh quên con cũng là lẽ đương nhiên thôi.

Nghe nhói đau trong tim. Bà Oanh thấy mình sai thật rồi. Mọi chuyện ân hận thì đã muộn màng rồi.

- Con đừng trách Tí Nhỏ như vậy. Mọi chuyện cũng do di mà ra cả.

Sợ bà Oanh nói một hồi rồi lộ chuyện nên Lan Trinh xen vào:

- Vậy là đủ chứng minh tôi không nói dối cô chứ?

Tan nát cả cõi lòng. Hoàng Hoa bỏ chạy ra ngoài. Lan Trinh chạy theo:

- Từ nay cô có thể quên đi quá khứ. Xem như chuyện Tí Nhỏ không còn tồn tại trên cõi đời này.

Bỗng nhiên Hoàng Hoa nhìn sững vào mặt Lan Trinh:

- Chị an tâm đi. Tôi là người hiểu chuyện mà.

- Tôi hiểu. Cô là cô giáo mà, cho nên tôi rất tin cô.

Hoàng Hoa lầm lũi bước đi. Lan Trinh nói đuổi theo:

- Cô tự về nhé. Tôi không rảnh để đưa cô đâu.

Hoàng Hoa đi như chạy trên đường. Mưa lất phất bay. Vậy là hết rồi sao?

Tí Nhỏ! Anh thật là ác đó. Anh xuất hiện làm gì?

Hoàng Hoa đã khóc. Và cô đi trong mưa suốt trên đoạn đường về nhà. Cô đứng dưới gốc điệp mà thổn thức:

- Điệp ơi! Mi có hiểu cho ta không? Thời gian qua ta và mi cùng đồng hành chờ đợi người xưa. Cảnh xưa đây, người xưa đâu vắng? Còn bây giờ thì sao đây? Tim cô gào lên từng cơn và Hoàng Hoa khuyu bên gốc điệp già.

Bà Oanh trở bệnh nặng hơn. Tự nhiên bà bị á khẩu. Đây là triệu chứng của tai biến mạch máu não.

Thái Vĩnh phải nghỉ dạy ở trường để lo cho mẹ.

Mấy hôm nay Lan Trinh cũng đi đâu mất. Ngồi cạnh mẹ, Thái Vĩnh vô cùng lo sợ.

Bà Oanh đang ngủ thì Khắc Huy đến:

- Bác ấy sao rồi?

Vĩnh lắc đầu:

- Mẹ vẫn nói không được.

Khắc Huy chép miệng:

- Tai biến nhẹ thôi, nhưng tại sao lại xảy ra thế này?

Thái Vĩnh thở dài:

- Chắc đã xảy ra chuyện gì đây? Lúc sáng mình đi, mẹ vẫn khỏe.

- Sao mà không điện hỏi Lan Trinh xem?

- Tao không muốn nhắc đến cô ta nữa.

Khắc Huy giật bẹn đứng lên:

- Mà đi với tao.

- Đi đâu?

- Một lát sẽ biết.

Thấy Khắc Huy cương quyết nên Vĩnh gửi mẹ mình cho một người nuôi bệnh gần đó rồi đi với Khắc Huy.

- Thật ra là chuyện gì?

Mười lăm phút sau, Huy cho xe dừng lại:

- Xuống đi mà.

Thái Vĩnh ngo ngác:

- Mày giấu tao xây cái này hả?

Khắc Huy xoa tay:

- Tao làm ba đời mình cũng chưa thể xây được. Mày đọc bảng kia đi.

- Nhà nghỉ dưỡng Lan Trinh.

Khắc Huy hỏi bạn:

- Hiểu chưa?

- Lan Trinh cất nhà nghỉ dưỡng ư?

- Còn hỏi nữa.

- Nhưng nhị gì chứ. Nhìn kia! Cô ta đó!

Từ trong xe, Chánh dìu Lan Trinh bước xuống. Huy kéo Vĩnh núp vào trong:

- Đứng lên tiếng.

Hai người vào, Lan Trinh say khướt, giọng cô nhừa nhựa:

- Lần này em sẽ cho Thái Vĩnh biết thế nào là phá sản.

Chánh cười toe toét:

- Em đúng là nhiều thủ đoạn, hại người yêu sát ván luôn.

- Anh ta dám phụ bạc em thì phải nhận hậu quả thôi.

- Vừa phải thôi, cho anh ta vào tù là đủ lắm rồi.

- Vào tù ư? Vậy là nhẹ nhàng cho anh ta quá. Con nhỏ cô giáo ấy bây giờ chắc là đau khổ lắm. Không chừng đã đâm đầu vào xe mà tự vẫn rồi.

Khắc Huy dùng điện thoại của mình vừa quay phim vừa thu tất cả cuộc nói chuyện của hai người.

Chánh giục:

- Vào phòng thôi em.

Lan Trinh choàng tay qua cổ Chánh, cô ta nói:

- Em đã cho bà Oanh á khẩu luôn rồi. Coi như mọi chuyện đã xong, những ai phản bội lại em đều như vậy cả.

Chánh khuyên:

- Em nên cẩn thận, coi chừng bọn chúng biết là em sẽ bị rắc rối đó.

- Bà Oanh đã câm rồi. Còn Hoàng Hoa, nó không hở miệng đâu. Nay mai ngôi trường ấy sẽ thuộc về tay mình đây. Ha ha...

Thái Vĩnh nghiêng răng:

- Đúng là đê tiện.

Khắc Huy phải kéo anh lại mấy lần, nếu không là mọi chuyện công toi mất.

Trên đường về, Huy hỏi Vĩnh:

- Mà tính sao?

Thái Vĩnh bậm môi suy nghĩ:

- Trước hết, tao phải thể chấp ngôi trường ấy.

Khắc Huy đồng tình:

- Thì mà cứ làm đi. Xem còn thiếu bao nhiêu tao sẽ hỗ trợ.

Thái Vĩnh đặt tay lên vai bạn:

- Cám ơn.

- Thằng quỷ này! Khách sáo vậy ta.

Thái Vĩnh nói:

- Tao còn phải lo cho mẹ nữa. Thuốc men không phải ít.

Khắc Huy gọi chuyện:

- Tao sẽ lên tiếng nhờ giáo viên giúp đỡ.

- Thôi đừng làm phiền họ.

- Phiền cái gì? Họ là những người có lòng tốt đấy.

Buổi sáng hôm sau, sau khi tan tiết cuối cùng. Khắc Huy tìm Hoàng Hoa và Mỹ Loan:

- Anh có thể nói chuyện với hai em được không?

Mỹ Loan nhiệt tình:

- Được chứ.

Hoàng Hoa cũng gật đầu, dù trong lòng không muốn chút nào:

- Vâng!

Khắc Huy rủ hai cô xuống căng tin. Anh gọi nước xong liền nói:

- Trước khi vào đề, anh cho hai em xem cái này.

Mỹ Loan ngạc nhiên:

- Điện thoại của anh mà.

Hoàng Hoa lờm bạm:

- Ai không biết đó là chiếc điện thoại chứ.

Khắc Huy mở máy. Tiếng nói trong đó phát ra, rồi hình ảnh cũng hiện lên. Hoàng Hoa kêu lên:

- Là chị ta...

Khắc Huy lạ lùng hỏi:

- Em biết cô ấy à?

- Là Lan Trinh! Em không muốn nghe!

Khắc Huy bảo:

- Em hãy chăm chú nhìn và hãy lắng nghe đi, để chuyện anh sắp nói ra sẽ không làm hai em ngỡ ngàng.

Hoàng Hoa và Mỹ Loan chăm chú nghe và mắt dán vào chiếc điện thoại. Nghe xong, Mỹ Loan thốt lên:

- Trời đất ơi! Sự thật là vậy sao?

Hoàng Hoa thì lo lắng:

- Di Oanh thế nào rồi?

- Di ấy không thể nói được nữa, đang nằm viện.

Hoàng Hoa đứng lên:

- Em phải đến đó mới được.

Khắc Huy ngăn lại:

- Không cần khẩn trương vậy đâu. Chuyện này quan trọng hơn.

Mỹ Loan giục:

- Anh nói nhanh đi, em sốt ruột lắm.

Khắc Huy hăng giọng:

- Hoàn cảnh của Thái Vĩnh bây giờ rất bi đát. Ngôi trường này đã thế chấp ngân hàng mà vẫn chưa đủ tiền trả nợ cho cô ta.

Mỹ Loan hỏi anh:

- Bao nhiêu?

- Năm trăm triệu.

Điện thoại của Khắc Huy có tín hiệu, anh mở ra nghe.

- Tao nè!

Tiếng Thái Vĩnh rầu rầu:

- Cô ta bảo cả vốn lẫn lời mấy năm nay là một tỉ đó.

Khắc Huy hét lên:

- Ăn cướp luôn đi. Bây giờ tính sao?

Thái Vĩnh buông xuôi:

- Để chờ ra tòa đi.

Khắc Huy lặp lại:

- Ra tòa u? Đừng, để đó cho tao!

Khắc Huy cúp máy. Anh hét lên:

- Đúng là bọn lừa đảo mà. Bây giờ cô ta tính lái lời lên đến một tỉ.

Hoàng Hoa thấu hiểu được nỗi lòng của Thái Vĩnh nên nói:

- Cũng tại em mà ra cả.

Khắc Huy nhìn cô:

- Sao mà tại em?

- Nếu Thái Vĩnh chịu cưới cô ấy thì mọi chuyện đâu có rắc rối.

Khắc Huy nói giận:

- Em đã nhìn thấy cả rồi mà. Cô ta có yêu Vĩnh bao giờ đâu. Cô ấy chỉ yêu tiền thôi.

Mỹ Loan lên tiếng:

- Em góp một trăm triệu.

Còn Hoàng Hoa thì nói:

- Nếu biết anh ấy vì em mà xảy ra chuyện, cha mẹ em nhất định sẽ có cách.

Khắc Huy tâm sự:

- Trong hoàn cảnh này, cậu ấy rất cần sự quan tâm của chúng ta.

Mỹ Loan sốt sắng:

- Em về nhà lấy tiền đây.

Hoàng Hoa cũng đứng lên:

- Em cũng về đây. Em sẽ đến chăm sóc dì.

Khắc Huy đã thấy an tâm. Có lẽ mọi chuyện rồi sẽ qua mau. Anh điện cho Vĩnh:

- An tâm đi! Mọi chuyện sẽ ổn thỏa cả.

Thái Vĩnh trả lời:

- Nhờ vả bạn bè, mình thấy kỳ quá đi.

Khắc Huy nổi khùng:

- Kỳ cái con khi! Đã đến nước này rồi mà còn ngại ngùng gì nữa.

- Trăm sự nhờ mày lo liệu. Tao rồi lắm rồi.

- Vậy thì được.

Hoàng Hoa đứng tần ngần nhìn bà Oanh đang ngủ. Mấy hôm nay sức khỏe của dì khởi sắc rất nhiều. Mọi chuyện coi như đã ổn định.

Thái Vĩnh ngoài giờ đến trường, anh còn phải dạy kèm thêm để có tiền lo thuốc men cho mẹ. Người anh gầy rộc hẳn ra. Khắc Huy khuyên mà vẫn không chịu nghe.

Hoàng Hoa đau lòng lắm. Nhưng không thể nói ra được.

Bà Oanh mở mắt. Thấy cô bà hỏi:

- Hoàng Hoa!

Hoàng Hoa giật mình:

- Ôi! Dì nói được rồi hả?

Hai giọt nước mắt chảy dài xuống má. Hoàng Hoa hoảng hốt:

- Dì đừng xúc động, ảnh hưởng đến bệnh đấy.

Bà nắm tay cô:

- Vất vả cho con quá!

Cô cười với bà:

- Dì khỏe là mừng rồi. Dì đừng suy nghĩ gì cả.

Dù bà nói còn khó khăn, còn khó nghe một chút, dù sao vẫn còn hy vọng.

- Dì uống nước đi.

- Thái Vĩnh đâu?

- Dạ, anh ấy đi dạy rồi ạ.

Bà nhìn Hoa:

- Tiền đâu mà trả cho nó vậy con?

Hoàng Hoa ôm cánh tay bà an ủi:

- Bạn đồng nghiệp và cả cha mẹ con nữa góp vào dì ạ!

- Ta có lỗi với mọi người rồi.

Hoàng Hoa trấn an:

- Dì đừng lo, mọi chuyện đã ổn rồi. Có lẽ cô ta sẽ không còn phá rồi anh Vĩnh nữa đâu.

Bà nhìn Hoàng Hoa:

- Con không giận chứ?
- Dạ, không đâu ạ! Di cố gắng chữa lành bệnh nhé.

Bà gật đầu:

- Di sẽ tổ chức đám cưới cho con và Tí Nhỏ. Con có chịu không?

Hoàng Hoa đỏ mặt:

- Di ghẹo con hoài.
- Con thật là khờ, dám chờ Tí Nhỏ đến bây giờ.

Cô chồng chế:

- Anh Tí Nhỏ cũng chờ con mà di.

Bà gật đầu:

- Chỉ có di là bậy thôi, suýt chút làm tan vỡ chuyện của các con mất rồi.
- Chuyện đã qua, đừng nhắc lại nữa di ạ!
- Con thật là ngoan. Giao Vĩnh cho con là di an tâm rồi.
- Kìa di...
- Mặc cỡ gì nữa chứ?

Cô cười thật tươi với bà:

Thái Vĩnh có mượn người chăm sóc mẹ mình để thay thế cho Hoàng Hoa về lớp.

Thấy bà giúp việc đến, Hoàng Hoa nói:

- Con đã cho di uống thuốc. Di chỉ canh chừng lúc di ấy tỉnh thôi.

Người giúp việc tươi cười:

- Cô thật là chu đáo.

Hoàng Hoa chào hai người rồi bước ra đường đón xe về trường để dạy.

Một chiếc xe chạy trờ tới, anh ta ló đầu ra:

- Cô mau lên xe. Thái Vĩnh gặp chuyện rồi.

Quỳnh lên vì tin bất ngờ. Hoàng Hoa hỏi:

- Sao anh biết?

Anh ta giục:

- Nhanh lên đi. Lên xe rồi tôi kể cho nghe.

Hoàng Hoa không một phút chậm trễ. Cô liền lên xe. Cánh cửa khép lại Hoàng Hoa hốt hoảng khi nhận ra Chánh.

- Các anh lừa tôi.

Chánh cười:

- Không lừa sao đưa mày lên xe cho được.

Hoàng Hoa gất lên:

- Các anh cần gì ở tôi?

- Cần gì thì một lát mày sẽ biết thôi.

Hoàng Hoa dọa:

- Các anh có biết tội bắt cóc là nặng lắm không?

Chánh cười ha hả:

- Chỉ có tao biết, mày biết và trời biết mà thôi. Tao thì đại gì để nói, còn mày thì đâu còn có cơ hội. Ông trời thì ở xa lắm đó.

Hoàng Hoa hỏi hận vì đã ngu muội leo lên xe kẻ gian ác. Cô gào lên:

- Hãy mau thả tôi ra!

Chánh hất mặt:

- Muốn sống thêm vài ngày nữa thì hãy khôn hồn mà im miệng đi.

- Thả tôi ra!

- Bắt được mày rất khó khăn làm sao mà thả được.

Hoàng Hoa hét lên:

- Thả tôi ra!

- Con kia, bộ mày muốn chết hả. Lấy khăn nhét vào miệng nó cho tao.

Tức thì Hoàng Hoa không còn cơ hội để la hét nữa. Về tới địa điểm, Hoàng Hoa được đưa vào một căn nhà hoang ảm mốc. Cô nhìn quanh rồi tự hỏi:

- Đây là đâu chứ? Bọn chúng muốn gì ở mình.

Chợt có tiếng thét:

- Thả tôi ra! Mẹ ơi...

Hoàng Hoa giật mình nhìn lên. Cô ú ớ, chúng nó bắt hai em học sinh để làm gì chứ? Hoàng Hoa cố sức leo lên với hai em học sinh. Thấy cô, nó méo máo:

- Cô ơi! Cứu con!

Rồi nó đưa tay rút chiếc khăn từ miệng cô ra:

- Hồng, Huyền! Sao hai em lại ở đây?

Huyền khóc òa lên:

- Hai đứa em đang đi về thì bị hai người lạ mặt bắt đi. Em sợ lắm.

Hoàng Hoa đỡ dành:

- Được rồi. Hai em đừng khóc nữa. Huyền, mau thò tay vào túi quần cô lấy điện thoại gọi về nhà cô đi.

Huyền bấm máy. Tiếng ông Hoàng vang lên:

- Con đang ở đâu vậy?

Hoàng Hoa cố hết sức nói to:

- Con bị bọn bắt cóc dẫn đi. Con không biết nơi đây là đâu cả. Cha ơi! Con sợ lắm.

Ông Hoàng trấn an:

- Con an tâm đi. Cha sẽ tìm cách cứu con.

- Cha điện báo cho anh Vĩnh biết chính tên Chánh bắt con đó.

- Chánh nào?

- Thì cha cứ nói với anh Vĩnh và anh Huy cũng được, là ảnh biết.

Ông Hoàng nghiến răng:

- Tội này quá lắm rồi.

- Thôi nghe cha! Bọn nó quay lại kìa!

Ông Hoàng cúp máy. Huyền cúp máy rồi giấu điện thoại đi.

Hoàng Hoa dặn:

- Em tắt nguồn luôn đi Huyền.

Huyền làm xong mọi thứ, ngồi lại chỗ cũ.

Hoàng Hoa thấy không an tâm, lại bảo Huyền để điện thoại vào túi quần của mình. Còn Hồng thì lúi húi mở dây trói cho cô:

- Cô có đau lắm không?

- Không sao.

Huyền âm ức:

- Lúc nãy bọn chúng làm em đau lắm.

Hoàng Hoa xoa xoa tay rồi trấn an hai em:

- An tâm đi. Mọi người đang trên đường cứu chúng ta.

Hồng méu máo:

- Em sợ muốn tè ra quần luôn rồi cô ạ!

Hoàng Hoa ôm nó vào lòng:

- Nín đi em!

- Em nhớ nhà, nhớ mẹ lắm.

Hoàng Hoa xót xa:

- Ủ, lát nữa mình sẽ về thôi.

Tiếng cửa phòng mở. Lan Trinh xuất hiện:

- Sao rồi, thầy trò vui vẻ chứ?

Hoàng Hoa nhìn Lan Trinh:

- Chị muốn gì ở tôi?

Lan Trinh cười ngất:

- Muốn gì à? Mà có gì để tao muốn, nhưng đàn em của tao thì có muốn đó.

Hoàng Hoa giận dữ:

- Chị dám.

- Sao không dám? Bằng chứng là mày đang ở trong tay tao rồi.

Hoàng Hoa hét lên:

- Còn hai đứa học sinh này có tội gì chứ?

Lan Trinh hậm hực:

- Cha mẹ nó giàu có. Dám chi đẹp cho Thái Vĩnh để trả nợ cho tao còn gì.

- Đó là một nghĩa cử đẹp. Tại sao chị lại thù hằn người ta.

- Tao thích vậy đó.

- Chị sẽ bị pháp luật trừng trị. Chị sẽ bị ở tù.

- Vớ vẩn!

Hoàng Hoa khuyên cô:

- Chị nên tỉnh táo lại đi. Đừng lún sâu vào tội lỗi nữa.

Lan Trinh bật cười lớn:

- Ai biết được là tao làm chuyện này chứ?

- Có.

- Ai?

- Chú bảo vệ bệnh viện.

Lan Trinh nghiêng răng:

- Cái đầu mày thông minh quá. Tao sẽ cho em út hưởng thụ xong rồi móc óc mày ra.

Huyền và Hồng nghe thế khóc thét lên:

- Đừng hại cô tôi.

Lan Trinh quát:

- Im ngay! Nếu không, tao cho mỗi đứa một bạt tai bây giờ.

Hoàng Hoa ôm hai đứa vào lòng:

- Chị không được hành hung trẻ con như vậy.

Lan Trinh cười lớn rồi bước ra ngoài.

Hoàng Hoa ôm hai đứa vào lòng như để che chở cho chúng.

Hoàng Hoa lén lấy điện thoại ra. Cô điện khắp nơi để mong cầu cứu kịp thời.

Cánh cửa bật mở một đám du côn xông vào. Hoàng Hoa hoảng sợ kêu lên:

- Bọn bây dừng lại.

Có đứa thốt lên:

- Cô giáo Hoàng Hoa?

Hoàng Hoa nhìn trừng vào anh ta:

- Đã biết tôi, sao còn định hành hung tôi chứ? Tôi nào có thù oán gì với các anh?

Anh ta liếm môi:

- Không thù oán, nhưng chúng tôi đã chết mê, chết mệt vì cô rồi.

- Xông vào hưởng thụ tụi bây. Thằng nào có gan thì được xơi trước sẽ ngon hơn.

Huyền và Hồng khóc thét lên:

- Không được hại cô giáo.

Hoàng Hoa ôm cứng lấy hai em học sinh:

- Đừng sợ, sẽ có người đến cứu chúng ta.

Huyền ngây thơ hỏi:

- Ai cứu mình vậy cô?

- Mọi người sẽ đến.

- Xông vào tụi bây.

Cả hai tên đặng đặng sát khí tiến lại gần cô trò của Hoàng Hoa. Hoàng Hoa hét lên:

- Đứng lại! Nếu không tôi và hai đứa nhỏ sẽ nhảy lầu cao xuống.

Một tên văng tục:

- Mẹ kiếp! Chết đến nơi mà còn già mồm.
- Trước sau gì cũng chết. Tôi thà chết để giữ gìn tiết hạnh.

Một tên hơi gườm:

- Sao đây tụi bây?
- Hai đứa nhỏ, bà Trinh đã lấy tiền cọc rồi. Bà ấy bán sang nước ngoài đó.

Hoàng Hoa nghe mà giật cả mình. Tụi nó làm thiệt sao? Cô ôm hai đứa cứng vào người:

- Hai em đừng lo. Chúng ta thà chết ở nơi này chứ không đi đâu hết.

Có tiếng xe đậu ngoài cửa, Hoàng Hoa hét lên:

- Chúng tôi ở trong này. Mau cứu chúng tôi.

Mọi người xông vào, bọn bắt cóc mỗi tên giữ một người:

- Ai xông vào tao sẽ bóp cổ hai đứa nhỏ chết tươi.

Hai đứa sợ hãi hét to:

- Thầy ơi! Cứu con!

Khắc Huy nhẹ nhàng nói:

- Các cậu chỉ là người bị sai khiến thôi. Hãy tha ba người ấy ra sẽ được pháp luật khoan hồng.

- Làm sao tôi tin được các ông?

Thái Vĩnh từ tốn nói:

- Tên Chánh và Lan Trinh đã bị bắt rồi. Các cậu đừng có làm ầu nữa.

Một tên nói:

- Tính sao đây tụi bây?
- Không thể tin lời bọn họ được. Tụi mình bắt giữ con tin rồi thoát ra ngoài.

Có tên sợ:

- Vậy có ổn không đó?
- Chỉ còn có con đường ấy thôi. Mở đường máu mà thoát thân.

Hai tên kia đẩy hai em học sinh ra tàu thoát ra cửa sau. Còn Hoàng Hoa thì vẫn bị tên ác tặc giữ chặt. Bất thành linh, Thái Vĩnh nhảy vào giải cứu Hoàng Hoa. Bị tên còn lại đâm vào tay anh một nhát. Cứu được Hoàng Hoa thì Vĩnh cũng đã kiệt sức vì máu ra nhiều quá. Mọi người nhanh chóng đưa anh đến bệnh viện.

Hoàng Hoa tiếp máu để cứu Thái Vĩnh.

Cô đã khóc sung cả mắt vì sợ Thái Vĩnh sẽ vĩnh viễn không tỉnh lại.

Thái Vĩnh ra viện cũng là lúc bà Oanh lành hẳn bệnh. Nghe kể chuyện xô xát vừa qua làm bà thất kinh một phen nữa. Thái Vĩnh đưa mẹ về nơi nhà cũ. Bà Oanh xúc động:

- Con làm được một việc đầy ý nghĩa đó, Tí Nhỏ ạ!

Gặp lại bà con láng giềng, bà Oanh mừng đến chảy nước mắt. Mọi chuyện coi như ổn thỏa. Bà nhìn ông Nghĩa và vợ chồng ông Hoàng, bà nói:

- Tôi xin được cầu hôn Hoàng Hoa cho Tí Nhỏ nhà tôi. Mọi người thấy thế nào?

Ông Nghĩa khề khà, rồi đưa tay vuốt râu:

- Mọi chuyện là do hai đứa nó quyết định chúng ta không nên xen vào.

Mọi người vui vẻ. Mỹ Loan lên tiếng:

- Chuyện này nhỏ ấy chờ suốt bao năm qua mà nhất định không thêm lấy ai hết.

Hoàng Hoa lườm bạn:

- Mi im thì mọi chuyện cũng tốt đẹp thôi.

Thái Vĩnh hỏi nhỏ vào tai cô:

- Em có chịu lấy anh không Hoa. Em nói đi.

Cô lắc đầu:

- Không. Em chỉ lấy Tí Nhỏ của em mà thôi.

Thái Vĩnh cười:

- Anh chính là Tí Nhỏ của em đây mà.

Thái Vĩnh nắm tay cô kéo ra cây điệp.

Hoàng Hoa phụng phịu:

- Ghét anh ghê đi! Về mà cũng chẳng chịu nói, để cho em phải hờn giận vu vơ.

Anh cười, vuốt tóc cô:

- Có như vậy anh mới biết là em yêu anh đến chừng nào chứ.

- Vậy là anh ác ghê đi.

- Có lúc anh cũng muốn thổ lộ ghê lắm, nhưng anh còn ngại.

Cô phụng phịu trách hờn:

- Lúc có anh còn vương vấn Lan Trinh chứ gì?

Anh cười:

- Có yêu đâu mà vương vấn?

- Còn nói nữa.

- Em không nhớ sao? Làm ấy vì nhớ em quá nên anh mới lên chụp ảnh em để nhìn cho đỡ nhớ.

- Thiệt không đó.

- Thiệt trăm phần trăm luôn.

- Cây điệp này nó cũng chung tình với anh ghê.

Thái Vĩnh kể:

- Lần đầu quay trở về đây, anh nhận ra cây điệp vàng này còn đứng đây thì anh biết chắc là em vẫn còn chờ anh.

- Anh thật là...

Thái Vĩnh cười tủm tỉm:

- Biết được em đang học sư phạm, anh liền xin tiền mẹ về Việt Nam bí mật mua đất và xây trường để đón em về.

Hoàng Hoa giận dỗi đẩy anh ra:

- Đã vậy mà còn giấu em gần một năm qua.

Anh cười hì hì:

- Anh chờ cho hoa điệp vàng nở rộ để kết vòng hoa cưới tặng em mà.

Hoàng Hoa nũng nịu, cô cảm thấy sung sướng ngả đầu lên vai anh:

- Em mơ ước đến ngày tại mình cưới nhau, để em thật sự được đón vòng hoa cưới mà anh kết bằng hoa điệp vàng này.

- Đúng! Cây điệp này là minh chứng cho tình yêu của đôi ta.

Cô chu môi:

- Em chỉ chịu cưới với Tí Nhỏ của em thôi hà. Em không mơ làm vợ của hiệu trưởng đâu.

Thái Vĩnh trèo lên cây điệp, anh hái hoa và kết thành một xâu chuỗi thật đẹp. Anh nói giọng tha thiết:

- Em sẽ là cô dâu đẹp nhất thế gian này.

Nụ cười rạng rỡ nở trên môi hồng. Hoàng Hoa thấy mình được hạnh phúc ấm êm trong vòng tay mà mình yêu quý.

Một cơn gió thổi qua làm bông điệp rơi đầy trên tóc cô. Đâu có vang lên bản nhạc:

“Về đây bên nhau, ta nói lại tình xưa.

Chuyện tình mà bao năm qua, ta gói ghém thành kỷ niệm...”

Một cặp thật xứng đôi. Họ quấn quýt bên nhau, ai nhìn thấy cũng đầy ngưỡng mộ.

Hạnh phúc được nhân đôi cho những ai biết yêu và biết trân trọng tình yêu ấy.

HẾT